4de. Jaargang. Curacao den 12n November 1887. N° 202

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
De Agentuur:
JAN ELLIS, Curaçao. — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, Aruba, — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, Bonaire. — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre, 39 Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

De Oostersche Quaestie EN EUROPA.

—o—

I.

Toen Czaar Peter de Groote de verovering van Constantinopel en het Turksche Rijk, als een door de Russen nimmer op te geven ideaal, in zijn zoo berucht *geheim testament* nederschreef, heeft hij, *wetend* of *onwetend*, den knoop gelegd der bloedige tragedie, waarvan Europa reeds verschillende bedrijven en tooneelen zag afspelen, maar de ontknooping *gelukkig!* nog altoos vruchteloos te gemoet ziet. Wij zeggen *gelukkig!* en *dit* met nadruk, niet omdat wij behagen scheppen in de langdradige, eeuwigdurende verwikkelingen van het treurspel, dat Oostersche quaestie heet, maar omdat wij niet zonder reden vreezen, dat alleen het zwaard van een Alexander dien Gordiaanschen knoop kan doorhakken, en dit zou wellicht nog erger wezen.

De geheele Oostersche quaestie, met den ganschen doolhof der uit haar voortspruitende en door haar beheerschte nevenquaesties zou men in het volgende wel wat romantische schema kunnen samenvatten.

De Rus is smoorlijk verliefd op de schoone, blonde Anthoesa, die in keizerlijke pracht, maar helaas! in slavernij van den Turk aan de gouden golven van den Bosporus hare levensdagen slijt in hopelooze jammerklachten; doch ook John Bull en Oostenrijk zijn niet ongevoelig voor dit ideaal van vrouwelijke bevalligheid en treden den Rus telkens vijandig in den weg, als hij pogingen aanwendt, om het hart der schoone keizersdochter te winnen, door haar uit der Turken slavernij te bevrijden. Liever zien de beide bondgenooten het voorwerp van hun beider liefde in den *harem* van den Sultan wegkwijnen van verdriet, dan dat Rusland haar hart en met haar hart ook haar bruidschat machtig worde. De Rus nu, schoon een machtig heer, acht zich tegen de vereenigde strijdkrachten der bondgenooten niet opgewassen en durft hun den handschoen niet toewerpen, vooral omdat zij een niet minder machtig heerschap achter zich hebben, dat, schoon ongevoelig voor de lieftalligheid van Anthoesa, niet lijdelijk zal aanzien, dat Rusland haar bruidschat bij zijne bezittingen voegt.

Sinds jaar en dag is de Rus dan ook reeds den weg der *intrigues* opgegaan, terwijl hij beurtelings Rumenië, Montenegro, Servië en laatstelijk vooral Bulgarije als zijne handlangers gebruikte. Maar nauwelijks hadden deze door Ruslands invloed eenige beteekenis verkregen, of zij begonnen — wellicht door Engeland en Oostenrijk wijzer gemaakt — op de verwezenlijking van eigen illusiën te denken, verloren de belangen van hun heer uit het oog, rukten den leiband, waaraan zij liepen, in stukken en gaven, door ieder zijn eigen weg te volgen, weder aanleiding tot eene nieuwe reeks verwikkelingen en nieuwe vraagstukken, waaronder het „Bulgaarsche" zich in den jongsten tijd meer dan ooit op den voorgrond drong. Ziehier in eenige vluchtige trekken een romantisch schetsje van de zoo beruchte Oostersche quaestie en haar verloop tot den dag van heden.

Thans dringt zich voor onzen geest de vraag op of de Rus in de toekomst enkel den weg der intrigues zal blijven volgen, of misschien te eeniger tijd den weg van het ruw geweld zal opgaan? M. a. w. zal de Oostersche quaestie eeuwig een raadsel blijven, of mogen we in de toekomst een oplossing tegemoet zien en, zoo ja, zal deze dan in der minne of slechts door tusschenkomst van Krupp en Von Moltke tot stand komen? Over deze vragen, welke iedereen, die met zijn tijd medeleeft, belang moeten inboezemen, willen wij trachten eenig licht te verspreiden.

Het valt niet te ontkennen, dat de staatkunde van Rusland, sinds Czaar Alexander II den 13n Maart 1881 als het slachtoffer van een Nihilistischen aanslag viel, belangrijke en in 't oog loopende wijzigingen heeft ondergaan. Wel kondigde zijn opvolger Alexander III, bij het aanvaarden der regeering, in een manifest aan, dat hij de politiek zijns vaders zou voortzetten, maar de geschiedenis zal dit keizerlijk woord eenmaal logenstraffen.

Czaar Alexander II zag alle heil in een bondgenootschap met Duitschland en Oostenrijk; het was onder zijne regeering, dat de driekeizersbond een waarborg voor den Europeeschen vrede mocht genoemd worden, maar sinds hij van het tooneel verdween, is die bond aan het kwijnen geslagen, en thans, zoo hij nog niet ontbonden is, ten minste der ontbinding nabij.

Onder de eerste ministers van Czaar Alexander III ontmoeten wij generaal Ignatieff, die zich in de diplomatieke kringen te Stamboel den eeretitel van „Vader der Logen" verwierf, en over hem is het, dat de Duitsche kanselier dit woord gesproken heeft: „Ook als eenvoudig minister van binnenlandsche zaken is Ignatieff eene bedreiging voor den vrede!"

Maar dat de generaal wegens zijn Panslavistisch fanatisme en den daaruit voortspruitende wrok tegen Duitschland een doorn in Bismarcks oogen was, bracht hem volstrekt niet in ongenade bij Alexander III, en toen hij zich reeds in Mei 1882 genoodzaakt zag, zijne portefeuille neder te leggen, was enkel zijn vijandig optreden tegen de Joden en de storm, welke dientengevolge van de Berlijnsche beurs uit, tegen hem opging, oorzaak, dat hij zich moest terugtrekken.

Ignatieff was nog minister, toen generaal Skobeloff optrad. Beroemd door zijne bloedige overmeestering der Truchmenen-vesting Geok-Tepe, trok hij de oogen van geheel Europa tot zich, toen hij in een toast te St. Petersburg de Russische politiek der toekomst ontvouwde en vervolgens als Russisch boodschapper op eigen handje te Parijs verscheen, waar hij tot eene deputatie van Servische studenten eene toespraak richtte, welke niet zonder reden groot opzien baarde.

In die toespraak zeide hij juist hetzelfde wat de voor eenige maanden overleden journalist Katkoff, toen nog niet maar later onophoudelijk zeide en tot zijn jongsten snik niet moede werd te herhalen. De generaal klaagde, dat Rusland zich niet altoos op de hoogte zijner patriottische plichten en van zijn algemeen-Slavischen rol bevindt, en als reden daarvan gaf hij op, dat het zoowel binnen als buiten met vreemden invloed te worstelen heeft. Dezen vreemden, anti-nationalen invloed teekende hij aldus: „In ons eigen huis zijn wij niet thuis; de vreemdeling is overal; zijne hand is in alles: wij zijn de speelbal zijner staatkunde, het slachtoffer zijner listen en kunstgrepen, de slaaf zijner sterkte en door zijne ontelbare verderfelijke invloeden dermate beheerscht en verlamd, dat, wanneer wij ons, naar ik hoop, daar eenmaal van zullen bevrijden, dit slechts mogelijk zal blijken met den sabel in de hand: en zoo gij den naam van dezen vreemdeling, dezen indringen, dezen intrigant en voor de Russen en Slaven zoo gevaarlijken vijand weten wilt, dan zal ik hem u noemen. Hij is de bewerker van de strooming naar het Oosten, het is de Duitscher! En ik herhaal het en verzoek u dringend, het toch nimmer te vergeten: *Onze vijand is de Duitscher!* De strijd tusschen Slaven en Teutonen is onvermijdelijk, en hij zal van langen duur, bloedig en verschrikkelijk wezen, maar de Slaven zullen zegevieren."

Op zijne terugreis hield generaal Skobeleff zich nog te Warschau op, om den Poolschen officieren als nationale plicht de nauwste aansluiting bij Rusland op het hart te drukken, en daags daarna is hij plotseling aan de gevolgen eener nachtelijke orgie overleden. Evenals tegenover het jongste optreden van den journalist Katkoff had men te Berlijn van den kant des Czaars te meer ernstige maatregelen tegen Skobeleff verwacht, omdat het hier de eigendunkelijke handelingen van

---

FEUILLETON.

DE MISSIONARISSEN.

—o—

„Welaan, God zij geloofd! weldra zijn wij aan het eind van ons doel" riep de voornaamste van verscheidene reizigers, die met rustige schreden het steile pad van het gebergte afklommen, en hij betrad een vooruitstekend punt, van hetwelk hij met groote vreugde de gansche voor hem zich openende landstreek kon overzien. „Ziet gij, mijne broeders", zoo ging hij voort, „ginds onder het dal, dat stille dorpje met zijne dompige hutten? — daar zal voortaan ons verblijf zijn. Hier is het veld, werwaarts de Heer van den Oogst ons zendt, om te zaaijen en te maaijen; hier willen wij de blijde boodschap der zaligheid verkondigen, al moest ook vervolging of dood onze belooning zijn. Mijn God! sta ons bij, en geef dat onze pogingen wel mogen gelukken!" en dit zeggende, knielde de godvruchtige spreker met zijne gezellen ter aarde, en zij bleven een geruimen tijd in stille aandacht met God in het gebed vereenigd. Nog een oogenblik blikten zij met heilige aandoening in de diepte, en toen keerden allen op het pad terug en stegen langzaam naar het dal af.

De reizigers waren allen mannen van tamelijk gevorderden ouderdom, maar van eene edele gestalte en onverzwakte lichaamskracht. Een hooge ernst en mannelijke moed was in hunne gelaatstrekken zichtbaar. Men kon het hun aanzien, dat zij reeds menige inspanning verdragen, en menige smart ondervonden hadden.

Allen waren, naar landsgebruik, in lange kleederen gehuld. Onder den mantel van een hunner glinsterde een zwaard, hetwelk deze uit voorzichtigheid, en in geval van zelfverdediging tegen de wilde dieren, had medegenomen. Men zou hen, te oordeelen naar de zware manden en zakken, waarmede hunne kameelen en muilezels beladen waren, voor Oostersche kooplieden gehouden hebben.

„Laten wij ons nog eenmaal over dit wijd uitgestrekt gezicht verheugen, eer wij van de hoogte van het gebergte afscheid nemen!" riep de persoon, dien wij reeds sprekende hebben ingevoerd, en beklom een steilen hoek van het gebergte, werwaarts hem de anderen, niet zonder moeite, volgden. Allen echter waren eenstemmig in gevoel van blijde verwondering, toen zich het heerlijkste en uitgestrekste gezicht voor hen opende. Terstond wendden zij zich tot hem, die hen derwaarts geleid had, en baden hem: „Pater Andreas, gij zijt bekend met deze omstreken, die wij van hier aanschouwen; leer ze ons ook kennen, al die bergen en steden, die ons verwonderd oog hier overziet." — „Gaarne", antwoordde hij. „Vooreerst ligt boven ons het trotsche sneeuwgebergte, welks zilveren toppen, gelijk zuilen des hemels zich tot in de wolken verheffen, en in de gouden stralen der zon, als koningstroonen schitteren. Het zijn die verhevene witte kruinen, die aan dat reusachtige gebergte zijn naam geven. *Libanon* heeft men het genoemd; *Libanon* beteekent echter *de witte berg*. Daar boven heerscht een eeuwige winter; daar kunnen, ook in de heetste dagen des zomers, het ijs en de sneeuw nimmer smelten. Nederwaarts van deze sneeuwvelden strekken zich groote bosschen uit; daar groeit de koning onder de boomen, de ranke Cederboom, welks hout voor het kostbaarste in geheel het Oosten, wordt gehouden. Doch gelijk al het groote en schoone op aarde niet zonder moeite en inspanning wordt verkregen, zoo gelukt het ook den mensch slechts na groote zwarigheden die verheven bosschen te bereiken. Ziet om u heen! Langs deze woeste streken voert de weg derwaarts. Geweldige rotsklompen beletten den reiziger zijn weg te vervolgen, diepe, geheime kloven, schuimende watervallen versperren hem den doortocht. Doch de begeerlijkheid des menschen overwint alles. Uit zijne diepe dalen is hij opgeklommen, hij heeft zich een pad gebaand tusschen rotsen en stroomen, en het gehak zijner bijlen heeft

een hooggeplaatst militair betrof. Maar zoowel in het eene als in het andere geval bleef een ernstige tusschenkomst van den Czaar geheel en al achterwege. Integendeel, nog na jaar en dag benuttigde de nieuwe generaal-gouverneur te Warschau, met name Gurko, die als een troetelkind van den Czaar bekend staat, de gelegenheid van een hem door de officieren aangeboden diner, om in de voetstappen van Skobeleff te treden. Terwijl hij de Polen aanspoorde, om geheel hun bestaan en hunne gansche toekomst alleen in de Panslavistische strevingen te zoeken, gaf hij als zijne innige overtuiging te kennen „dat de toekomst aan het Slavendom behoort en dat dit zeker over al zijne tegenstanders zal zegevieren." Daarenboven verklaarde hij onomwonden, dat hij in zake de Russische politiek de meeningen van den onvergetelijken Skobeleff in alle opzichten met hart en ziel was toegedaan.

En als wij nu de heftige artikelen tegen Duitschland, welke niet lang vóór zijn dood den journalist Katkoff uit de pen vloeiden, met dit alles in verband brengen, en ons herinneren, dat hem van den kant des keizers, in stede van eene afstraffing, eene uitnoodiging aan de keizerlijke tafel ten deel viel, ja als wij onmiddellijk na Katkoffs dood den volke hooren bekend maken, dat zijne politiek op denzelfden voet zal worden voortgezet, dan wordt het ons niet weinig duidelijker, waar Rusland heen, welken weg het op wil, en het is ons, als hooren wij reeds van verre het gebulder der kanonnen, als komt ons van verre de kruitdamp reeds tegengewaaid.

Ruslands staatkunde is sinds den dood van Alexander II niet meer eene politiek des vredes; zij zoekt haar heil niet meer in de handhaving van het staatkundig evenwicht van Europa, in eene innige en nauwe aansluiting bij de twee geduchte machten Oostenrijk en Duitschland. Alexander III wil zich de weelde veroorloven, evenals Bismarck, om eigen nationale politiek te drijven, en de vijand dier politiek is — generaal Skobeleff heeft het openlijk gezegd — is de Duitscher.

Hoe is het mogelijk, zal men zeggen, dat Bismarck, die geen enkele gelegenheid ongebruikt laat voorbijgaan, om telkens en telkens te herhalen, „dat Duitschland geen directe belangen in het Oosten vertegenwoordigt", de groote vijand, ja de spelbreker is der Russische staatkunde, die, om zoo te zeggen, geheel en al in het Oosten, in de Oostersche quaestie, opgaat.

Deze waarheid moge bij den eersten aanblik een paradox schijnen; wanneer wij niet geheel en al vreemdelingen zijn in den huidigen toestand van Europa, zullen wij weldra tot de overtuiging komen, dat zij klopt met de werkelijkheid.

Duitschland vertegenwoordigt geen directe belangen in het Oosten, het is waar; maar raken de directe belangen, welke zijn bondgenoot Oostenrijk in het Oosten vertegenwoordigt, niet in zekeren zin, indirect, de belangen van Duitschland? Zou Duitscland b. v. werkeloos toeschouwer kunnen blijven, wanneer Rusland met het zwaard in de hand aan den invloed van Oostenrijk op het Balkanschiereiland een einde maakte?

Wat meer is, zou Duitschland het lijdelijk kunnen aanzien, dat Rusland zich tot eene macht verhief, niet slechts gevaarlijk voor zijn eigen bestaan, maar gevaarlijk voor geheel Europa?

Het antwoord op deze laatste vraag ligt wel voor de hand. En toch, zich tot zulk eene macht te verheffen, door alle Slavische volksstammen onder zijn keizerlijken schepter te vereenigen, door zijn gebied uit te breiden over geheel Oostelijk Europa, is het onmiskenbare doel der Russische staatkunde.

En Duitschland zal, ja moet de verwezenlijking van dit doel beletten. Zoolang Rusland den weg der kuiperij, den weg van list en bedrog volgt, zal ook de Duitsche kanselier zich van politieke kunstgrepen bedienen, maar gaat Rusland den weg op van het ruw geweld, om langs dezen zijn ideaal in vervulling te doen treden, dan zal Duitschland geweld stellen tegenover geweld en met Oostenrijk en Engeland één en dezelfde politieke gedragslijn trekken.

Rusland is er innig van overtuigd, dat Duitschland zóó in zake de Oostersche quaestie denkt, en daarom klinkt het onophoudelijk uit den mond der Panslavische woordvoerders: „Onze vijand is de Duitscher", en daarom sluit Rusland zich in de laatste jaren steeds nauwer bij Frankrijk aan, want ook in Frankrijk klinkt de leuze: „Onze vijand is de Duitscher."

STAND DER MAAN.

N. M. 15 November 3 u. 32 min. A. M.

Opkomst der Zon:

15 November 6 u. 15 min.

Ondergang der Zon:

15 November 5 u. 45 min.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Gouvernements-Besluiten.

Curaçao den 11n November 1887.

Bij Gouvernements beschikking dd. 3 dezer maand, is aan Mejuffrouw *M. J. E. Kleyne*, op haar verzoek, met ingang van 1°. Januari 1888, eervol ontslag verleend als kweekelinge aan de Openbare School Afdeeling II alhier.

Bij Gouvernements beschikking dd. 5 dezer maand N°. 641 is tot het opmaken van het tarief ter berekening van de belasting op den invoer van koopmanschappen alhier voor het jaar 1888 eene Commissie benoemd bestaande uit;

den Administrateur van financiën als lid, tevens Voorzitter;

de Heeren *J. H. R. Beaujon*, *A. A. Correa*, *P. C. Gorsira* en *W. G. F. Hellmund* als leden; en

de Heeren *A. W. Abrahamsz*, *M. Cardoze* en *Chs. Jutting*, als plaatsvervangende leden.

De Gouvernements Secretaris,
HELLMUND.

De Nederlandsche Schoener „Gouverneur van den Brandhof" vertrekt Maandag den 14 dezer via St. Thomas, naar de eilanden St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba.

De mails worden op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten.

—De Hollandsche boot *Oranje Nassau* die een paar dagen langer dan gewoonlijk op zich liet wachten, en door zijn vertraging eenige bezorgdheid verwekte, is vrijdag morgen, 11 November behouden en wel in onze haven aangekomen. Aan boord bevonden zich drie nieuwe Missionarissen, de WelEerw. Heeren *J. Meijknecht*, *J. Bebelmans* en *A. Helling*, die met vreugde begroet werden door de Katholieken van Curaçao.

Wij heeten hen van harte welkom in onze Missie.

In het tweede district, dicht bij St. Rosa, werd verleden zondag een zoon van zekeren F. zwaar verwond door zijn jongeren broeder die op dat oogenblik in kennelijken toestand verkeerde. De beschonkene moet tegen zijn moeder zijn opgestaan, die de hulp van zijn broeder inriep.

Middelerwijl deze den woesteling tot bedaren zocht te brengen, werden hem door den beschonkene twee zware wonden toegebracht met een zakmes, eene aan het polsgewricht, eene in den rug. Door het zware bloedverlies verzwakt en uitgeput, verkeerde de gewonde in stervensgevaar toen de Stadsdocter tegen middernacht arriveerde en hem de eerste geneeskundige hulp verleende. Deze gelastte, den zieke den volgenden dag naar het Gasthuis te transporteeren, waar hij nog niet geheel buiten gevaar is.

Opnieuw zeggen wij, dat 't te hopen is dat de justitie hier zoo streng mogelijk te werk ga, en dat op den schuldige zelf en op dengene die er oorzaak toe gesteld heeft, de strengste straf worde toegepast. Alleen door afdoende maatregelen toch, en door onvermoeide waakzaamheid zijn de misdaad en de vermetelheid die zich vooral in onze buitendistricten meer en meer beginnen te verheffen, tegen te gaan.

In dank hebben wij het door den Heer W. M. Hoyer ons toegezonden boekje ontvangen, getiteld: *Método para Aprender á acompañar en la Guitarra.... sin necesidad de maestro por W. M. Hoyer.*

jl. Zondag avond is er een hoogst treurig ongeluk gebeurd op de plantage *Ascencion*, in het vierde district gelegen. Een jongeling die bezig was zijn geweer in orde te brengen, had het ongeluk, doordat het schot door zijn werking afging, eene vrouw doodelijk te treffen.

Aanstonds door den Eerw. Herder der parochie van de laatste H. H. Sacramenten voorzien, is zij den daaraanvolgenden dag naar het Gasthuis in de stad overgebracht. Dinsdag avond reeds is de vrouw overleden.

Dit feit is weder eene vermaning om toch voorzichtig en behoedzaam te zijn bij de behandeling van een schietgeweer.

Naar wij gehoord hebben moeten verleden Zondag twee rijtuigen met elkander in botsing zijn gekomen op den weg van Scharloo. Gelukkig zijn er geen bijzondere rampen bij deze aanrijding te betreuren. Alleen waren de rijtuigen eenigszins beschadigd. Maar, als men zoo iets verneemt en men is zelf getuige dat menigmaal deze of gene aan het grootste gevaar ontsnapt dat moeilijk te voorzien was om eene plotseling wending of draaing die de rijtuigen in wilde vaart soms maken, is 't dan te verwonderen dat men somtijds denkt dat 't toch gewenscht zou zijn, dat er eene zekere regeling of verordening voor die rijtuigen bestond, waardoor 't ook voor den voetganger zelf veiliger op zijn' wandelingen werd.

Wij waren niet weinig verheugd, toen wij onlangs vernamen dat de *maatschappij van de Paarden-Spoorweg* reeds een derden wagen ontvangen had. Toen dachten wij dat 't eene het andere wel zou volgen, en dat er ook bijgevolg een nieuwe wissel zou aangelegd worden ter plaatse waar dit goedschiks kan gebeuren en zooals wij reeds in onze Courant besproken hebben. Maar nu hebben wij dezer dagen hooren zeggen, dat die plaatsing van een nieuwen wissel wel tot de *pia vota* zal blijven behooren.

Wij voor ons, meenen dat het publiek al zeer weinig gebaat is door aankoop van dien derden wagen zonder nieuwen wissel. Alleen bij uitzondering zal die wagen eenig voordeel opbrengen, wanneer namelijk op een zelfde oogenblik, zooveel passagiers aanwezig zijn, dat 't te veel is voor éénen waggon.

BUITENLAND.

ITALIË.—De giften der vorstelijke hoofden van staten voor de Vaticaansche Tentoonstelling zijn reeds zoo talrijk en zoo kostbaar, dat de H. Vader er een bijzonderen, rijk geillustreerden catalogus van heeft doen opmaken, en Z. H. voornemens is, in dank, aan de koningen en prinsen zijn miniatuurportret, van de meest artistieke en uitstekend geslaagde uitvoering toe te zenden.

—Omtrent de audiëntie der 1600 Fransche pelgrims bij den Paus wordt het volgende gemeld:

De werklieden werden in de hertogelijke zaal ontvangen, waar 150 vanen der werkliedenvereenigingen waren ontplooid. Kardinaal Langénieux bedankte Z. H. voor zijne gastvrijheid. Na voorlezing van een adres van graaf de Mun, die zeide, dat de wet de werklieden-vereenigingen moet beschermen, antwoordde de Paus in het Fransch. Z. H. zeide, dat de Kerk te allen tijde tot verbetering van het lot der werklieden heeft gijverd en de corpo-

men in de stille wouden hooren weêrgalmen. Hij heeft den kostbaren buit met zich gevoerd en daarmede de paleizen gebouwd in de steden, die den voet van het gebergte versieren. Daaronder in gindsche dalen tot aan den oever der zee waaijen zachte winden, en een bestendige zomer tooit de akkers en velden met nimmer verwelkend groen en vruchten. Vandaar dat de Arabieren, in hunne schoone beeldrijke taal, dit gebergte met een mensch plegen te vergelijken en zeggen: aan het hoofd van den Libanon woont de winter, de lente op zijne schouders, de zomer aan zijne voeten. Ziet, ginds naar het Zuiden aanschouwt gij het Heilige Land, het gezegende *Palestina*. Ziet gij ginds in de verte dat blauwe gebergte? Dat is de *Karmel* en de *Thabor*, en verderop bedekken de bergtoppen het meer *Genezareth* voor uw oog, waar onze Zaligmaker zoo gaarne vertoefde.

Pater Andreas zweeg een oogenblik. Ernstig, bijna treurig, voer hij na eenige minuten voort: „Doch zoo rijk de goede God deze streken gezegend heeft, zoo ruw en wild zijn derzelver bewoners. Van alle zijden door de wondervolle werken van de Goddelijke Majesteit en Almacht omringd, zoo nabij dat gelukkige land, alwaar de Verlosser geboren en gestorven en het licht des Evangelies het eerst verschenen is, hebben zij nogthans hunne zielen tegen de stem der eeuwige genade verhard en dienen nog, gelijk te voren, hunne ijdele goden, Duister, gelijk de donkere dalen van het gebergte, is het in hun gemoed; ruw en woest hunne zeden, gelijk de rotsklompen om ons heen. Zijn wij daarom niet tot hen gekomen als blijde bode des vredes en om het kruis onzes Zaligmakers in deze ongastvrije oorden te planten? God zegene onzen arbeid tot glorie van Zijnen Naam! — Doch laat ons thans afdalen, mijne beminde broeders, opdat de nacht ons in deze wildernis niet verrassche." Allen volgden nu hunnen aanvoerder naar het dal, dat zeer diep voor hunne voeten lag.

De ondergaande zon wierp juist hare laatste stralen op de eenvoudige hutten van het dorp, dat als in het dal tusschen de rotsen der bergen lag. Eene menigte kinderen sprongen en dansten, bij den ingang van het dorp, in het groen, vroolijk in het rond. Nauwelijks echter hadden zij de reizigers gezien, of zij schaarden zich nieuwsgierig om die vreemde mannen. Nog andere inwoners van het dorp werden daardoor opmerkzaam en voegden zich bij hen, doch dezen naderden niet zoo zeer uit nieuwsgierigheid, maar met eene eenigszins dreigende houding. Ieder vreemdeling kwam dat woeste en onbeschaafde volk voor, een vijand te zijn, en bijgevolg wekten de rijk beladene muilezels en de vreemde kleeding dier menschen hunne nieuwsgierigheid in hooge mate op. Reeds naderden hen eenige mannen met zware knodsen voorzien. Toen sprak Pater Andreas hen op eene zachtmoedige wijze aan; „Mannen, ik bid U, schendt toch het recht der heilige gastvrijheid niet! Handelt toch niet vijandig tegen vredelievende kooplieden, die uit de woestijnen van Syrië tot U komen, om U tegen een geringen prijs, hunne koopwaren aan te bieden; verleen ons een minzaam onthaal, en vergunt ons in vrede onder U te wonen en handel te drijven!"

Deze woorden maakten terstond indruk op deze menschen, die, door de hoop op gewin, tot vredelievender gedachten kwamen. Na eene korte beraadslaging onder elkander, bewilligde de steeds aangroeiende menigte volks eindelijk aan hun verzoek, en door allen gevolgd begaven zij zich naar het dorp. (*Wordt vervolgd*)

ratieve instellingen, die van nature het welzijn der handwerkslieden vermeerderen, heeft aangemoedigd. De tegenwoordige toestand der maatschappij eischt de tusschenkomst ten gunste der stoffelijke belangen van de werklieden door de openbare macht, die een werk van sociaal welzijn zoude doen door in de richting hare krachten aan te wenden. De Paus bezwoer de werklieden het oor te sluiten voor de leugenachtige ophitsingen, ten einde geen bittere teleurstellingen te ondergaan. Z. H. zegende de werklieden, hunne patroons, hunne verwanten, het werk der Katholieke vereenigingen en Frankrijk. Hij heeft geene zinspeling gemaakt op het jubilé noch op de Romeinsche quaestie. Alle acclamatie was door de hoofden van den pelgrimstocht verboden. Graaf de Mun heeft den H. Vader de statuten der Katholieke vereenigingen overhandigd. De Paus deed zich vervolgens de hoofden der groepen voorstellen en verklaarde dat hij iedere groep afzonderlijk zou ontvangen.

— Ter gelegenheid van een politiek banket, op den 26 October te Turijn gegeven ter eere van den minister-President Crispi, zeide deze in antwoord op eene redevoering, dat zijne regeering eene regeering van vrijheid zal zijn, zoowel op burgerlijk als op godsdienstig gebied. Na gezegd te hebben dat er geen gevaar bestond voor den buitenlandschen vrede voegde hij er bij: „Mochten nieuwe opofferingen noodzakelijk worden, de regeering zal niet aarzelen om den bijstand van het volk in te roepen. Daarom is er niet te vreezen met betrekking tot den huiselijken vrede."

De bevreesdheid, die zijn jongste reis naar Duitschland in Frankrijk teweeggebracht heeft, is volgens verklaring van Crispi, ongegrond. Hij zou zich nimmer mengen in eene samenzwering tegen een land, dat zooveel heeft medegewerkt tot de verlossing van Italië. Oorlog met Frankrijk zou even betreurenswaardig zijn in geval van overwinning als in geval van nederlaag. „Terwijl wij voor ons eigen welzijn werken, werken wij tevens voor den welvaart en vrede van alle landen. Wij staan niet alleen in deze pogingen. Een man van genie, Bismarck, heeft zich ook moeite gegeven voor den vrede. Wij willen met hem arbeiden. Toen ik hem onlangs verliet, zeide hij mij: „Wij hebben Europa eenen dienst bewezen. Wij wenschen vrede met eere."

Wat de Oostersche quaestie betreft, zeide de heer Crispi, dat de wensch van de Italiaansche regeering is, om de landen, die vrij willen zijn, in hun verlangen behulpzaam te zijn, met handhaving echter van bestaande verdragen, zooveel als dit mogelijk is. Deze politiek bevestigt den algemeenen vrede.

— Volgens *Figaro* bereidt de Minister Crispi eene nota aan de regeering betreffende het Pauselijk jubilé.

— Koning Humbert heeft den Duitschen Kroonprins een bezoek gebracht te Baveno.

DUITSCHLAND. — De *Deutsche Heereszeitung*, het orgaan van den Duitschen minister van oorlog, geeft toe, dat het Lebel-geweer eene groote meerderheid heeft boven het verbeterd Mausen-geweer, doch dat het voordeel van het Fransche wapen opgewogen wordt door de meerdere kennis der Duitsche officieren in het gebruiken van het vuur. Het blad constateert evenwel, dat Duitschland verplicht is van zijne tegenwoordige bewapening af te zien en een geweer van klein kaliber in te voeren.

— Eene belangrijke vraag: Zal de ontmoeting van den Duitschen keizer met den Czaar dan nog op het laatst van het jaar geschieden, nadat het eenige maanden geleden een valsch gerucht bleek? Zij brengt vele pennen in beweging. Over het algemeen wordt weinig van de zaak geloofd. Het is de tijd van het jaar niet voor den grijzen keizer om zich naar Warnemunde te begeven waar men wilde, dat de ontmoeting eerst zou plaats hebben; eene reis in het najaar en het verblijf in de nabijheid der zeelucht voor een negentigjarige, dat is te onwaarschijnlijk. En dat de Russische Czaar naar Berlijn zou komen, is ook niet goed aan te nemen: dit zou immers den indruk geven, alsof Rusland de verzoeker was en Duitschland het hooghartig bij zich deed komen. Daarenboven, Rusland's verhouding tot Duitschland is in den laatsten tijd alles behalve vriendschappelijk geweest, en geen enkel verschijnsel heeft zich voorgedaan, dat tot toenadering zou kunnen doen besluiten. Wel hebben razende redevoeringen in Frankrijk tegen Duitschland, aan Russische grootvorsten toegeschreven en later weersproken, in stilte de gemoederen der Duitschers nog meer verbitterd. En thans zouden de souvereinen van twee tegen elkander opgezette Staten een vriendschappelijke bijeenkomst houden.... Maar het zou een persoonlijke ontmoeting kunnen zijn, waarmede de politiek niets te maken heeft? Neen, Alexander weet te goed, dat achter dergelijke bezoeken meer wordt gezocht dan een *persoonlijke* vriendschap: weet te goed, dat hij Frankrijk's vriendschap daardoor zou verliezen; en welke reden zou hij hebben om deze breuk uit te lokken? Het is niet aannemelijk, dat hij hiertoe zou overgaan: sympathie heerscht tusschen het Russische en het Fransche volk wegens beider Teotonenhaat. Zou de Czaar nu gisting gaan brengen onder de grootmachtige panslavistische partij, die hare aanvallen alsdan tegen hem zou keeren? Maar als het eene *persoonlijke* visite is? Daarvoor zet Alexander dit alles niet op het spel; het volk, de regeeringen, de bladen, niemand zou daaraan gelooven. De personen zitten te zeer in het politiek weefsel ingewikkeld om ze daaruit losgescheurd te beschouwen. Wat zou Alexander dus winnen met zich het genoegen te verschaffen den grijzen keizer te zien? Verdeeldheid in eigen land, — breuk met Frankrijk en — *niets* met Duitschland. Aangezien het bezoek nu slechts of persoonlijk of staatkundig of beide tegelijk kan zijn; aangezien beide eerste gevallen en hier ook het derde slechts nadeel kunnen opleveren, — is het niet aan te nemen, dat de Czaar keizer Wihelm zal bezoeken. en het gerucht zal wel evenals in den afgeloopen zomer onwaar zijn. De officieële *Reichsanzeiger* meldt er ook geen woord van, en de officieuze *Pol. Nachr.* zegt, dat het eene beurs-manoeuvre is om de dalende beweging der Russische fondsen voor het oogenblik tot staan te brengen; daarom zou de tijding ook op Zondag zijn verspreid, opdat een vol etmaal zou gewonnen zijn, vóór een mogelijk algemeen démenti kon plaats hebben. Men zegt, dat de czaar werkelijk een breuk met Frankrijk en aanhechting met Duitschland zou willen, dewijl hij tengevolge der zaak-Caffarel geen vertrouwen meer in het Fransche leger stelt. Hiervan wordt ook weinig geloofd; de zaak heeft wel persoonlijke eerloosheden van militairen aan het licht gebracht, maar niet in betrekking tot het leger. De czaar zal toch zijn gansche politiek niet het onderst boven gooien voor een zaak, waarbij slechts sprake is van eerloosheid van generaals als individu, niet als legerhoofden? Daarenboven, de spanning tusschen de Russische kroon en de Panslavisten zou ook in dat geval onstaan.

— In de laatste dagen was Keizer Wilhelm een weinig ongesteld. Eene depêche van den 31 Oct. jl. uit Berlijn meldt, dat de Keizer dien dag in staat was mondelinge rapporten van generaal Albedyll te ontvangen.

Op den 1sten dezer heerschte er groote verontrusting op de Berlijnsche Beurs, veroorzaakt door valsche sensatie-berichten betreffende de gezondheid des Keizers. De politie heeft 2000 marken aangeboden aan dengene, die de personen aanmeldt, die de valsche berichten omtrent de gezondheid van den grijzen Vorst verspreiden.

ENGELAND. — Een ernstig feit met betrekking tot de verhouding tusschen het Britsche en het Moscovische Rijk met het oog op hunne belangen in de Indiën, mag het zeker worden genoemd, dat de inlandsche prinsen partij beginnen te kiezen. Onlangs stelde zich de vorst van een onafhankelijk rijkje ten noorden van Voor-Indië ter beschikking der Engelschen en zegde hun gedurende twee jaren eene bijdrage van twee honderdduizend pond sterling toe. Voorzeker was dit feit voor de Engelschen eene gebeurtenis van waarde, en hunne bladen lieten dan ook niet na het met lof te bespreken. Maar nu heeft een Indisch maharadja aan de indische bladen een brief gezonden, waarin hij den Engelschen openlijk den oorlog verklaard en zich ter beschikking van den Czaar stelt. Hij is thans in Rusland aan het ageeren om propaganda te maken voor Indië's opstand. Men ziet, dat de toestand steeds ernstiger wordt in Indië. Engeland en Rusland beginnen hoe langer hoe meer gespannen tegenover elkander te staan. En wat Engeland thans het meest te vreezen heeft, is dat de Indische prinsen het voorbeeld der twee andere volgen en zich ook partij gaan stellen. „Te vreezen" zeggen wij, want het is Engeland bekend, dat vele prinsen en hunne volken de bloedige onderdrukkingen van 57 en 58 nog niet vergeten hebben, dat vele andere de Engelschen beschouwen als indringers, gereed om bij de eerste de beste gelegenheid hen onder Britsche macht te brengen; dat andere weer hen uit een godsdienstig oogpunt verafschuwen, enz. Wel zijn vele prinsen ook voor Engeland genegen, maar het is toch voorzeker een verontrustend feit voor de Britten, dat zij in geval van een oorlog met Rusland in Midden-Azië ter verdediging hunner kolonie, waarschijnlijk ook nog zouden te kampen hebben met de woedende aanvallen en tegenstand van sanaticke oploerlingen in hunne bezittingen. En dat de Russische beer grinnikt en den brand opstookt, en stil nu en dan een stap nader treedt, het oogenblik afwachtend waarop hij tot verwezenlijking zijner oogmerken zal kunnen overgaan, wien zal het verwonderen, die Ruslands taktiek in het Oosten in den laatsten tijd gadeslaat?

Tot dusverre waren het slechts eenige aanzienlijke inboorlingen, die hunne antipathie in Engelsch-Indië hebben laten zien, doch thans gaat men trachten het volk op te zweepen. Te Parijs wordt nl. eene proclamatie gedrukt waarin het volk wordt opgeruid tegen de Britten, „die de Indiërs als hunne slaven behandelen, uitzuigen en mishandelen, die stelselmatig hongersnood verwekken, bloedbaden aanrichten" enz. Welk een invloed zal de lezing van dit geschrift niet uitwerken op het Hindoesche volk, dat toch immer — wel te verstaan: in het algemeen gesproken — de Engelschen met leede oogen heeft aangezien; welke hartstochten moet de invloed van deze proclamatie niet hebben op de licht ontvlambare, onafhankelijke gemoederen der fanatieke Brahmanen, vooral wanneer de godsdienstquaestie in het spel wordt gebracht, en dat zal wel gedaan zijn, al seint de Parijsche correspondent van den *Standard*, die beweert de drukproeven zelf te hebben gelezen, hieromtrent niets. 't Is toch moeielijk te veronderstellen, dat „het uitvoerend comité der vereeniging tot bevrijdiging van Indië," zooals de onderteekening der proclamatie luidt, dat zelfs zoo voorzichtig was het stuk, behalve in het Hindoesch, ook nog in de Fransche en Engelsche talen op te stellen (voor de inlanders die hun eigen taal soms mochten verleerd zijn?), er niet aan zou gedacht hebben, dien machtigsten onder alle machtige factoren ter ophitsing van Heidensche volken: het godsdienstige fanatisme, te gebruiken. Nogmaals, wat moet daaruit voortvloeien, wanneer ook het volk zich aan de zijde van somige aanvoerders tegen de Britten gaat stellen, en, daar het op zich zelf niet machtig genoeg is tegen de grootste koloniale mogendheid der wereld, noodzakelijk hulp en steun zal zoeken en die het eerst zal vinden bij Engelands aartsvijand, het Russische Rijk? Engeland moet den invoer beletten? Daar zijn duizend kunstjes tegen een om de oogen der douanen te verschalken. — Het moet pressie bij de Fransche regeering uitoefenen, opdat deze de stukken in beslag neme en drukker of schrijver straffe? Wie waarborgt dat de Fransche regeering daartoe bereid is, dat het niet van Russische zijde te Parijs wordt gedrukt? En wanneer de Fransche regeering niet aan Engelands *verzoek* gevolg geeft, want volgens tractaten of andere overeenkomsten is zij daartoe niet verplicht, zal daaruit dan niet eene verkoeling ontstaan tusschen de kabinetten van St. James en het Elysée, die zich des te scherper zou afteekenen, naarmate de gevolgen der proclamatie zich duidelijker zouden vertoonen? Waarlijk, bedoeld feit is eene gebeurtenis, die de aandacht overwaardig is.

— Een verschrikkelijke storm heeft Engeland en Frankrijk geteisterd op den 1n dezer. De schade is groot. schepen zijn vergaan, waarbij vele menschen het leven verloren hebben.

FRANKRIJK. — Den 25n October jl. zijn de Wetgevende Kamers weder bijeengekomen.

De heer Rouvier, Premier en minister van Financiën, heeft aan de Kamer van Afgevaardigden een buitengewoon crediet van honderd millioen francs gevraagd voor leger en marine.

Generaal Ferron, minister van Oorlog, heeft een wetsontwerp voorgesteld voor een speciaal infanterie- en kavaleriekorps om dienst te doen in het gebergte.

De heer Flourens, minister van Buitenlandsche Zaken, heeft het Anglo-Fransche verdrag betreffende het Suez-Kanaal en de Nieuwe-Hebriden aan de goedkeuring der afgevaardigden onderworpen.

— De heer d' Omano, Bonapartist, heeft voorgesteld om eene commissie aan te stellen belast met het onderzoek van de Caffarel-Wilson-quaestie betreffende de handeldrijving met decoratiën en vroeg om zijn motie als dringend te verklaren. De Minister-President Rouvier verzette zich tegen de dringend verklaring zeggende, dat die schanddaden te doen hebben met de wet en de dringendverklaring dus eene verwarring op rechtsgebied te weeg brengen zal. De motie werd echter met 279 tegen 155 stemmen aangenomen.

— De heer Wilson, schoonzoon van President Grévy, die beschuldigd wordt van allerlei kuiperijen, vertoonde zich voor eene vergadering van de Republikeinsche commissie van kiezers, den 25 October jl. te Tours gehouden. Daar werd den heer Wilson gevraagd of hij misbruik maakte van zijn verblijf op het Elysée om betaling van belastingen te vermijden, of hij het autographische zegel van den President gebruikte ten behoeve van zijne particuliere belangen, en of hij gunsten beloofde in vergelding van aan hem persoonlijk bewezen diensten.

De duizenden kiezers, die zich in de zaal der vergadering bevonden, lieten de beschuldigde niet spreken. Onder het geschreeuw van die opgewonden menschen liet de president der vergadering zijne stem hooren en zeide, dat de heer Wilson zijn gedrag wilde bloot leggen.

"Burgers," — zoo begon de heer Wilson zijn verontschuldiging — "ik betuig U mijnen dank dat gij naar mij luistert in deze groote vergadering. Het is altijd pijnlijk voor een eerlijk man." Spot en beschimpingen braken hier de rede af.

"*Oui*," vervolgde de heer Wilson, zijne stem verheffende, "*il est pénible pour un honnête homme*"....

Hier werd de rede opnieuw gestoord en kreten van *Assez! assez!* weerklonken in de zaal, gevolgd door andere van "Antwoord op de beschuldiging, jou zwendelaar! Wij komen hier niet om naar poëzie te luisteren!" Gedurende een half uur heerschte een helsch rumoer, waar-

na het den President gelukte de orde te herstellen en te zeggen: "De Vergadering, na den heer Wilson gehoord te hebben, verklaart, dat hij een verrader is en dat hij niets te doen heeft dan zijn ontslag te nemen. Hij is niet meer waard om Tours te vertegenwoordigen."

De heer Wilson antwoordde dat hij niet voor zijne rechters stond. Toen stond de heer Ernest Roche op en riep: "Gij schoft, gij staat voor uwe kiezers, die eenstemming verklaard hebben, dat al de beschuldigingen tegen u gegrond zijn."

De vergadering liep af te midden van de grootste wanordelijkheden.

—De *Journal Officiel* van Parijs erkent 40,000 francs van den heer Wilson te hebben ontvangen. Deze som vertegenwoordigt het bedrag van briefporten, die Wilson gefrankeerd heeft met het zegel van den President Grévy.

— Bij de viering van Allerheiligendag te Parijs op den 1sten dezer hebben de geestverwanten van generaal Boulanger van de gelegenheid gebruikt gemaakt om demonstratiën te zijner eere te houden.

— De heer de Lesseps heeft aan de *Académie de Science* medegedeeld, dat het Panama-Kanaal geopend zal zijn op den 3n. Februari 1890. Het werk zal alsdan niet geheel voltooid zijn, maar de doorreis zal vrij zijn voor twintig schepen per dag. Men schat er de opbrengst van op 90 à 100 millioen francs in het jaar.

BULGARIJE.— Er is eene samenzwering ontdekt, die ten doel had Prins Ferdinand en de heeren Stambouloff en Natchevich te vermoorden. Het complot bestond uit een Slavisch comité te Odessa. Een gezant van het comité is te Varna in hechtenis genomen.

—De Parijsche *Figaro* beweert, dat de Czaar Kopenhagen bezocht heeft met het doel om eene besliste houding in de Bulgaarsche zaken te nemen, en dat Z. M. een anti-Duitsch verbond gevormd heeft tusschen Rusland, België, Holland, Zweden en Denemarken. Men verwacht, dat andere Mogendheden zich met het verbond vereenigen zullen.

V. S. VAN N.-AMERIKA.— Aan boord van het stoomschip *Brittania* is de cholera uitgebroken. De boot werd voor eenigen tijd aan eene observatie-quarantaine onderworpen. Van de twee gevallen der ziekte die zich hadden voorgedaan, was er een met doodelijken afloop.

Poncio Pilato na Viena.

(LEYENDA).

(*Siguimentoe.*)

Su manicé tabata bispoe di Calendas di Augustus. Pilato tabata keire coe Albino den e stad romano di Viena, é tabata tende distraído, palabranan di su amigoe, koe tabatin pleizir di moestré e diferente cas i monumentoenan koe tabatin toer camina.

—Aki no ta keda ni senjal sikiera di dominación Alobrojenan, Albino dici. Foi morto di César nan a stop di molestia e stad akí. Bida na Viena ta ketoe i trankilo, i bo por pasa den dje coe toer siguranza sobrá di bo bida, koe diosnan lo duna bo.

Mira net dilanti di nos, paleis di Emperadornan; e no ta ni asina grandi ni asina ricoe manera esun di Monte Palatino; ma é ta basta pa su senjornan koe no ta biba den djé. Si bo mira na man robes lo bo conoce tempel di Augusto i di Livia, i si bo wowo no a bira zwak coe solo di Hudea, lo bo por lesa fo di akí e inscripcion: *Divo Augusto Liviae.* Mas aleu bo ta mira e tempel dedicá na cien dios. Si nos bam na alameda di Roma lo nos haja e tanki koe ta sirbi di naumaquia (ehercicio di bringamentoe coe barcoe riba lamar), i lo nos baha un banda di rioe pa nos toema frescoe un poco riba puente. Manera bo mes por a ripara caba, Viena ta un lugá masjá gustoso pa hende biba; su clima ta dusji i e ceroenan koe ta rond di dje i no aleu, ta wardé també foi bientoe sterki. No ta cincoe meil aleu foi Lion, i rioe Ródano ta haci nos camina di Marsella i Arles bira mas corticoe. E tres stad grandinan aí ta bao di dependencia di Viena pa un decreto di Tiberio. Papia danki anto na Destino koe a trece bo na Viena pa lugá di bo destierro.

Albino a ripara ciertoe spantamentoe den cara di e anciano.

Pilato su wowo tabata pegá riba un nubia di stof koe tabata lamta riba plaja di Ródano i koe den dje hende tabata mira harma lombra den solo i hopi cabai na galopi.

—Ta Pretor ta bini, Albino dici; el a sali di bisjita trabaonan di Anfiteatro, koe ta su keirementoe di toer dia.

—Laga nos kita foi su camina, Pilato dici; mara nunca é no mira mi cara.

Nan a bira pa caja di Quirinal pa bai cas, ma un partida grandi di hende ocioso koe a jena, ora nan a tende zona di trompetnan, tabata baha na plaja di rioe pa bin mira e Pretor i su compania pasa. Pilato a hajé rondoná di e lamar di hende di puebel, i nan a ripara ki purá é tabata camna, manera ta sosode semper, ora un homber só ta camna purá na direccion contrali di un tao di hende nieuwsgierig.

Pa otro banda, su bistimentoe só tabata basta pa nan bofon di djé un poco. Den tantoe tempoe koe Pilato a biba den Hudea, el a cohe hopi coestumber di hebreonan den su movimento, den su camnamentoe i den su bistimentoe. Su cara mes, su cabei pretoe i crespo, su 'coló brein, pasobra é tabata di raza spanjó, tabata moestra más un hebreo koe un romano. Algun stem tabata bisa banda di dje:

—Laga e hudioe pasa; é ta bai cumpli coe su saba.

Algun otro stem tabata papia:

—Mamanan, warda boso jioe bon pasobra e lobo a baha foi Quirinal.

Un escultor (trahado di estatua) a grita:

—Meste cohé i clabé na un cruz.

E amenazanan-ai no a haci ningun efectoe. Pilato, cabez abao, coe un gesto di hende koe ta pidi algun cos, a pasa meimei di e tao di hende, i el a jega na fin di caja di Quirinal. Aí un otro disgusto tabata wardé.

El a mira un porta habrir; el a kere koe tabata cas di Albino, koe tabata parce toer esnan aí rond, el a drenta aden purá i dal porta cera tras di djé.

Un stem manera un donder a cuaha su sanger den su bena di terror; el a tende nan pronuncia su nomber i el a tapa su oreanan coe su manoe.

E donjo di cas i su famía tabata traha macutoe bao di un hadrei patras den coerá. Ora e donjo a mira Pilato drenta, 'el a conocele, pasobra masjá bon é tabata sabi e nomber asina famoso di e stranjero koe ajera a jega na Viena. Horrorizar el a grita: Pilato! Pilato! i toer e mohénan i toer e mutjanan, a laga nan macutoe cai, i nan a repiti na gritoe e nomber terribel, manchá coe sanger di Dios. Nan tabata un famía cristian. Pilato tabata pidi nan un asilo (un camina di sconde). Maské nan no por a comprendele, pasobra é tabata papia un latin bruhar coe hebreus, como den su pidimentoe e tabata repiti hopi bé nomber di Albino, e tata di famía a haci senja coe n'e mohé i muchanan pa nan sinta, i como el a corda di algun precepto divino, koe dia promé el a tende den un predicasji den un lugá scondí, el a jega cerca Pilato coe su cara tranquil, el a habri porta di su cas i el a moestra coe su dede cas di su bisinja Albino. Pilato a cruza caja, i el a bolbe hajele cerca su amigoe.

Den e partida grandi di hende Albino tabata separar sin su boluntad foi su companjeroe di keire; podisé é tabata contentoe tambe di haja un ocasjon p'é kita foi un homber koe su intimidad por comprometele na público. Com koe ta, e prudente Albino a mira e Pretor pasa, el a haci cara di cortesano (hende di corte) i el a grita: Viva Emperador! haciendo alabanza di e riqueza raar di e Pretor, di su companía i di boeniteza di e cabainan.

—Nan a conoce mi! Pilato a sclama asina el a mira Albino; mucha nan ta moestra nan dede riba mi ora mi ta pasa. O Albino! corda koe tem nos tabata moza nos boca a papia palabra di amistad, corda koe nos a hunga huntoe den santoe di rioe Tiber, koe nos a sinta den e mes festanan i koe nos a batí glas pa bebe e mes salú. Corda toer esaí, i' protege mi coe sombra inviolabel di laurel di bo cas; mi ta toema mi refugio bao di hala di bo santoe hospitalidad.

Albino a keda tristoe: coe lenga pisá el a papia algun palabra, el a cohe un manoe di Pilato i el a primiele den su manoe.

—Con ké tin cristian na Viena? Pilato a puntrele cruzando su dos braza riba su frenta.

—¿ Wel bo no sabi antó koe tin di nan toer camina, menos den nos tempelnan. ? Parce koe bo tin muchoe miedoe di e hendenan-aí.

—O si, mi tin miedoe di nan: mi tin miedoe di toer hende hoedioe, romano i pagano; nan toer ta temibel i odioso pa mi. Romanonan ta mira mi manera un criminal koe a cai foi gracia di Cesar, hudioenan ta mira den mi e Procónsul cruel koe a persigui nan, i cristiannan ta tene mi pa burdugoe di nan Dios.

—Di nan Dios! Di nan Dios! Impíonan!

—Albino! warda bo di bo lenga.

—Nan ta adora manera un Dios e Hesus Nazareno, koe a nacé den un stal i a moeri riba un cruz?

—Nan lo no a adorele si el a biba riba tapijt di purpel, i si el a pasa su bida bao di un trono di oro.... Albino, mi ta bai pone mi bida dilanti tribunal di bo amistad; bo ta bai mira si mi ta digno di e hospitalidad koe bo ta doena mi.

Pilato a sinta riba un banki, i e dici: Albino, manda nan cera toer porta i laga e catiboe wak aja fó. Oreja di César ta habrí toer camina. Scutja awor, Albino: toer mi desgracia ta sali fo di morto di e homber-aí: di e Nazarene. Tiberio a maldiciona mi pa su causa; Calígula ta desterra mi tambe pa su causa; tribimentoe di cristiannan koe ta menaza Imperio, a coeminsa na pia di Calvario. Si Hesus no tabata condenar na morto, secta di su dicipelnan lo no a pasa di lamar di Cesaréa i di awa di rioe Jordan. Ta morto di un homber koe a forma tantoe mártir.

Ma, ¿ mi por a kité di moeri? Tem mi a bai pa toema lugá di Valerio Grato, Seyano a haci mi parce riba Monte Palatino i él a doena mi su instruccion. E dici coe mi: Política romana ta conocir; poco palabra lo ta basta pa bo. Hudea un tera boenita: despues di a conkistele coe harma, nos meste caba di contistele coe un administracion paternal; trata semper di hacié bendiciona nomber romano. Nos a laga Hudioenan un Rei di nan famía; nos a laga nan coe nan tempel, nan lei i nan religion. Ta un pueblo soberbe i balente, é tin heroismo di su historia i é ta corda semper riba su heroismo. Goberné coe sabiduría p'é mira bo manera un stranjeroe koe ta bisjité i no manera un sjon koe tené nan na un cadena odioso."

Mi a cohe camina coe mi mohé i mi criar nan i ora mi a jega na aldea [dorp] di Tres-Posadas mi a topa Tiberio koe taba bolbe di Pannonia. Asina mi a conoce e litera imperial, mi a baha foi di mi pa coeminda Cesar. Na Brindis el a haja sabi mi nombramientoe i el a aprobé; anto el a doena mi su man coe bondad i é dici coe mi:—" Poncio, bo a haja un gobierno magnífico; harma bo coe un manoe sterki i coe un palabra dusji. Obra semper na fabor di causa pública según bo sintir bon i fiel, i no loebida nunca é máxima eterna di puebel romano.

¡Pordon na es koe rende, guerra na es koe ta soberbe!

Sigui, i sea feliz."

(*E ta sigui*).

WAARSCHUWING.

De ondergeteekende maakt bij deze een ieder bekend, dat, daar hij op zijne plantage *Hato* veel overlast ondervindt van wilde katten, varkens en roofvogels, die hem groote schade veroorzaken, hij van af aanstaanden Maandag op die dieren met scherp zal laten schieten, tot welk einde al de gronden van bovengenoemde plantage als jachtterrein zullen gebezigd worden.

Tevens waarschuwt hij een ieder om te zorgen dat hun vee, groot of klein, zich niet op die gronden begeven, zullende hij, noch degenen, die voor hem jagen, aansprakelijk blijven voor schade of ongelukken, die daardoor kunnen veroorzaakt worden.

Curaçao den 3n. November 1887.

LUIS ODUBER.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van gouden zilveren en eenige juweelen VOORWERPEN, beleend bij de *Spaar- en Beleenbank*, van 1e Januari t | m 30 Juni 1885, onder N° 2692 t | m 6840 V zal plaats hebben, op Donderdag 17 November a. s.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao 10 November 1887.

De Voorzitter,

M. P. CURIEL.

ANOENCIO.

Beendemeentoe na fiendisji di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan fo di 1 di Januari te 30 di Juni 1885 bau di No. 2692 te 6840 V, lo tien loega Djaweebs, dia 10 di November, i dianan koe ta sigui.

Ta pidi doonjonan di e preendanan aji bin paga nan intres afin di evita nan beendemeentoe.

Corsouw, 27 October 1887.

President,

M. P. CURIEL.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA